

Arrest

nr. 303 835 van 26 maart 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat M. MBONG KOUOH**
 Eugène Plaskyalaan 92/6
 1030 BRUSSEL

tegen:

- 1. de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie**
- 2. de stad TURNHOUT, vertegenwoordigd door de Burgemeester.**

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Burgemeester van de stad Turnhout van 24 mei 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 juli 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 augustus 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de eerste verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat M. MBONG KOUOH verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, geboren te Paramaribo op 19 maart 1999.

Op 18 september 2018 kwam de verzoekende partij de Schengenzone binnen via de luchthaven van Schiphol.

Op 17 december 2018 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 24 december 2018 zou de verzoekende partij opnieuw naar Suriname zijn vertrokken.

Op 23 februari 2023 diende de verzoekende partij bij de stad Turnhout een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van haar zus, mevr. C. M. P., van Nederlandse nationaliteit.

Op 24 mei 2023 nam de Burgemeester van de stad Turnhout een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Op 5 juli 2023 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is de tweede bestreden beslissing.

De eerste bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52, §3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23-02-2023 werd ingediend door:

Naam: T.

Voorna(a)m(en): R. S.

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: (...)1999

Geboorteplaats Paramaribo (Suriname)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

(...)

x De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie:

geen paspoort met geldig inreisvisum overeenkomstig artikel 40bis §4 van de vreemdelingenwet voorgelegd.

(...).”

De tweede bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

“Aan de Heer:

Naam: T.

Voornaam: R. S.

Geboortedatum: (...)1999

Geboorteplaats: Paramaribo

Nationaliteit: Suriname

In voorkomend geval, alias: /

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1900 betreffende de toegang tot het grondgebied. het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Betrokkene vroeg op 23/02/2023 een machtiging tot verblijf op basis van gezinshereniging met zijn zus, de legaal in het Rijk verblijvende Nederlandse onderdane mevrouw P., M. C. (°(...))2006). Deze aanvraag werd geweigerd door de gemeente Turnhout op 24/05/2023 aan de hand van een bijlage 20 en deze beslissing werd via aangetekend schrijven door de gemeente aan betrokkene betekend.

Het feit dat betrokkene zus legaal in België verblijft, geeft hem niet automatisch verblijf. Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In EZZOUHDI c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan. Een terugkeer is niet in strijd met artikel 8 van het EVRM. Betrokkene kan aldus, indien gewenst, op legale manier trachten terug te komen, en ondertussen kan hij de familieband met zijn zus onderhouden via de moderne communicatiemiddelen.

Het administratief dossier bevat verder geen gegevens over minderjarige kinderen in België, noch over eventuele medische problemen van betrokkene. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van niet ontvankelijkheid op ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, en dit wegens laattijdigheid van het verzoekschrift. Zij licht haar exceptie toe als volgt:

"De in casu eerste bestreden beslissing werd genomen op 24.05.2023 en op 24.05.2023 aan verzoekende partij verzonden via aangetekende zending.

Uit de Track and Trace van de aangetekende zending blijkt dat deze op 31.05.2023 werd afgeleverd aan verzoekende partij (Bijkomende stukken 1 en 2).

Overeenkomstig artikel 39/57, 1° lid van de Vreemdelingenwet moet het in artikel 39/2 van de wet bedoelde beroep worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de bestreden beslissing.

Zodoende was 06.07.2023 in casu de laatste dag om het verzoekschrift op te sturen, terwijl verzoekende partij haar verzoekschrift dateert op 01.08.2023, zijnde aldus ruimschoots na de termijn van 30 dagen."

Uit de stukken van het administratief dossier en meer bepaald de 'track & trace activiteit' van Bpost blijkt dat de zending op 24 mei 2023 aangetekend werd verzonden. De verwerende partij voegt een kopie toe van de omslag. De brief werd verzonden aan T.R.S. Het adres stemt overeen met de door de verzoekende partij gekozen woonplaats, zoals ook vermeld in het verzoekschrift. Volgens de 'track & trace activiteit' van Bpost blijkt dat de zending op 25 mei 2023 werd aangeboden maar dat er vastgesteld werd dat de verzoekende partij verhuisd was. De zending werd vervolgens teruggestuurd.

Evenwel kan nergens uit de stukken van het administratief dossier met zekerheid afgeleid worden dat de verzoekende partij op dat ogenblik effectief niet meer woonachtig was op de gekozen woonplaats. Er blijkt ook nergens uit de bijgebrachte stukken dat er een bericht werd achtergelaten in de brievenbus.

Nazicht van het vreemdelingenregister toont slechts aan dat de verzoekende partij sedert 20 februari 2024 op een andere woonplaats staat ingeschreven. De vorige woonplaats wordt niet vermeld. Het verzoekschrift vermeldt nog steeds het adres waarop de zending werd aangeboden en ook de stukken die toegevoegd werden bij het verzoekschrift en die dateren van dezelfde periode of van na de verzending maken nog steeds melding van dit adres (zie "verklaring van lidmaatschap bij de Christelijke Mutualiteit" van 19 juli 2023 en een uittreksel van haar interimcontract van 1 mei 2023).

Wel blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de bestreden beslissingen aan de verzoekende partij in persoon ter kennis werden gebracht op 10 juli 2023. Hierbij wordt wel vermeld dat deze reeds aangetekend werden verstuurd op 24 mei 2023.

Aangezien het onduidelijk is of de eerste kennisgeving rechtsgeldig is gebeurd, is de Raad van oordeel dat voor de berekening van de termijn dient te worden uitgegaan van de kennisgeving die op 10 juli 2023 is geschied. In dit geval werd het beroep tijdig ingediend.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In wat als een enig middel kan worden aangemerkt voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 47/1 2°, 47/3 §2 en 74/13 van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet), van het beginsel 'audi alteram partem', van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de hoorplicht, van artikel 22 van de Grondwet, en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM). De verzoekende partij verwijt de verwerende partij verder een manifeste beoordelingsfout, machtsoverschrijding, en machtsafwending.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

“• De schending van het rechtsprincipe audi alteram partem en de principes van redelijkheid en evenredigheid;

• De schending van de artikelen 47/1 2°, 47/3 §2 en 74/13 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

• De schending van het art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de formele motiveringsverplichting van administratieve akten en de algemene rechtsprincipes van voorzichtigheid, voorzienigheid, evenredigheid, zorgvuldigheid, behoorlijk bestuur, het recht om gehoord te worden en het algemene principe van samenwerking op het vlak van de procedurekwesties, de duidelijke beoordelingsfout, alsmede het rechtsprincipe volgens hetwelke de overheid allé omstandigheden in de zaak dient te beoordelen in het licht van allé elementen waarvan zij weet heeft op het ogenblik waarop zij een beslissing neemt;

• De schending van het 22 van de Belgische Grondwet en het artikel 8 van het Europese Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

OPDAT;

1- Handelend omtrent de beslissing tot het weigeren van een gezinshereniging aangaande een gezinslid van een Europese rechtsingezetene

A. Eerste Onderdeel :

De schending van de artikelen 47/1 2° en 47/3 §2 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

De tegenpartij heeft een beslissing tot weigering genomen met als argument dat :

« ing van artikel 52, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie, de op 23-02-2023 WERD INGEDIEND DOOR (...);

De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de unie ;en geen passport met geldig inreisvisum overeenkomstig artikel 40 bis §4 van de vreemdelingenwet voorgelegd » ;

Het artikel 47/1 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat :

2° « Worden beschouwd als andere gezinsleden van een Europees burger : de gezinsleden, niet opgenomen in het artikel 40bis, § 2, die, in het land van herkomst, ten laste zijn of die deel uitmaken van het gezinshuishouden van de Europese burger » ;

Het artikel 47/3 § 2 van de voorheen vermelde wet staft dat :

« De andere gezinsleden, opgenomen in het artikel 47/1, 2°, moeten het bewijs leveren dat zij ten laste zijn van de Europese burger die zij willen vergezellen of vervoegen of indien zij lid zijn van zijn gezinshuishouden.

De documenten die staven dat het andere gezinslid ten laste is of deel uitmaakt van het gezinshuishouden van de Europese burger moeten de verantwoordelijke overheid van het land van oorsprong of herkomst overtuigen. Bij gebreke daarvan, dient het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezinshuishouden van de Europese burger bewezen te kunnen worden met elk gepast middel; »

In dit geval is de eiser de broer van P. M. C., van Nederlandse nationaliteit en de zoon van T. D. A. verblijvend met een wettelijk statuut in België;

Hij onderhoudt een effectief gezinsleven in België en maakt deel uit van hetzelfde gezin als zijn zuster. Beiden onderhouden nauwe persoonlijke banden ;

Deze band heeft zich verder ontwikkeld sinds hun prille jeugd want beiden zijn geboren in hetzelfde land (cfr stuk n°7). De jongere zuster werd van haar broer gescheiden en ging in Nederland leven;

Vervolgens besloot de eiser zijn zuster in Nederland te vervoegen. Ondanks het feit dat P. M. en haar moeder besloten hadden zich in België te vestigen en daarbij nog altijd hun vakanties in Nederland doorbrachten. Zij brachten daar samen hun tijd door en maakten deel uit van hetzelfde gezinshuishouden (cfr stuk n°8) ;

Deze affectieve band tussen de eiser en zijn zuster werd hernieuwd vanaf de aankomst van de eiser in België. Hij is van beduidend belang in deze relatie zowel voor zijn zuster als voor zijn moeder. Hij helpt haar bij haar schooltaken waardoor zij goede punten bekomt (stuk n°12). Hij begeleidt haar bij al haar dagelijkse bezigheden. Zij zijn onafscheidelijk ;

Eveneens maken de eiser en zijn zuster nog altijd deel uit van hetzelfde gezinshuishouden sinds hun jeugd jaren zowel in Suriname als in Nederland ondanks hun scheiding. De eiser is als een vader voor zijn kleine zuster;

Het is duidelijk dat de verwijdering van de Heer T. R. of de scheiding met zijn zuster voor hem een (psychologisch) nadelig effect zou bezorgen en ook voor zijn jongere zuster die steun krijgt van haar broer. Zij zijn onderling hecht verbonden en afhankelijk van elkaar;

Daarenboven is hun moeder sporadisch ziek met allerhande pijnklachten waardoor hun aanwezigheid onontbeerlijk is. Een reden te meer waarom de eiser een werk diende te vinden om het gezin te ondersteunen en daarenboven is hij erg geliefd bij zijn werkgever (cfr stuk 11) ;

Gelet op alles dat hieraan voorafgaat, is de aanvraag tot een gezinshereniging van de eiser bij het gemeentebestuur ontvankelijk en gegrond op grond van het artikel 47/1, 2° en 47/3 § 2 van de wet van 15 december 1980 ;

Bijgevolg heeft de tegenpartij de rechtsbepalingen van het artikel 47/1 3°, 47/3 § 2 van de wet van 15 december 1980 niet gerespecteerd ;

Dit enige middel is gegrond en volstaat om de aangevochten akte te annuleren.

B. Tweede onderdeel :

Schending van de algemene rechtsprincipes van behoorlijk bestuur, waaronder het algemene rechtsprincipe volgens hetwelke de administratieve overheid gehouden is te beslissen met kennisname van allé elementen van de zaak en het evenredigheidsprincipe alsmede de verplichting tot zorgvuldigheid en de schending ervan door een duidelijke beoordelingsfout en machtsoverschijding en machtsafwending, opgenomen in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de formele motiveringsverplichting van administratieve akten ;

De wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de formele motiveringsverplichting van administratieve akten legt aan de overheid de verplichting om, in het kader van haar individuele administratieve handeling, rekening te houden met zowel de daadwerkelijke als de juridische beschouwingen die aan haar basis liggen teneinde toe te laten aan de betrokkene om, bij het lezen ervan, de feitelijke en de juridische redenen te vernemen en te begrijpen die de overheid ertoe geleid hebben zich in deze zin uit te spreken en de opportuniteit te beoordelen van het indienen van een beroep. Teneinde doeltreffend te zijn, dient deze motivering te berusten op deze elementen die met betrekking tot het administratieve dossier exact blijken te zijn, d.w.z. in overeenstemming met de werkelijkheid, relevant voor de weerhouden oplossing en wettelijk toelaatbaar [.....]
» RvS Arrest n° 242.270 van 10 september 2018 ;

Deze beslissing is elementair een duidelijke beoordelingsfout van de feiten en een schending van de verplichting voor de administratieve overheid om een beslissing te nemen met inachtneming van het geheel van alle relevante elementen in deze zaak;

Een dergelijke motivering en de gevolgen die zij meebrengt zijn bijgevolg buiten proportie in verband met de zaak in dit geval ;

De weerhouden motivering baseert zich op onjuiste feiten. Er is sprake van een schending van de artikelen 2 en 3 van de hierboven vermelde wet van 1991, een duidelijke beoordelingsfout, machtsoverschrijding en machtsafwending, schending van de algemene rechtsprincipes van een behoorlijk bestuur, waaronder het algemene rechtsprincipe waarbij de administratieve overheid gehouden is te beslissen met kennisname van alle elementen van de zaak;

In dit geval maken de eiser en zijn zuster deel uit van hetzelfde gezinshuishouden sinds hun prille jeugdjaren in hun land van oorsprong maar ook later in Nederland;

Zij kwamen terug samen in België omdat zij niet gescheiden konden leven. Zij zijn nauw verwant en geen van hen kan zonder de andere leven (cfr stukken 7 en 8) ; Het verder ontwikkelen van het jonge meisje P. M. C. hangt verder af van de aanwezigheid van haar broer. De eiser brengt een belangrijke bijdrage tot stand voor zijn zuster want hij staat haar bij in haar schoolbezigheden en hij begeleidt haar bij al haar ondernemingen in haar levenswandel;

De tegenpartij heeft bij het nemen van haar beslissing geenszins rekening gehouden met de bovenvermelde elementen die de banden tussen de eiser en zijn zuster in rekening brengen. Zij heeft evenmin het attest van de ziekteverzekering van de eiser opgevraagd (cfr stuk n°9). Hierdoor blijkt dat de overheid het rechtsprincipe van behoorlijk bestuur schendt en daardoor zelf een duidelijke beoordelingsfout met machtsoverschrijding begaat ;

Door daarenboven de eiser op dezelfde datum van de beslissing tot de weigering van het verlenen van een gezinsvereniging een betekening te sturen samen met een bevel tot het verlaten van het grondgebied heeft de tegenpartij een machtsoverschrijding begaan en een gebrek aan voorzienigheid aan de dag gebracht alsmede het evenredigheidsprincipe geschonden door geen acht te slaan bij haar beoordeling van de verwantschapsbanden tussen de eiser en zijn zuster;

Het geheel van de motivering van de tegenpartij is wettelijk niet toelaatbaar. Hier is sprake van een schending van het artikel 47/1 3° en 47/3 § 2 van de wet van 15 december 1980 bij het nemen van haar beslissing;

Het is derhalve gepast om toe te geven dat de tegenpartij een duidelijke beoordelingsfout heeft gemaakt bij het weigeren van het toekennen van een gezinshereniging;

Wij dienen vast te stellen dat, in ieder geval, haar motivering verward blijft, onvoldoende van aard is en hiervan vertrekkende, dus onwettelijk is, want zij respecteert niet de voorschriften van de artikelen 2 en 3 van de wet van 28 juli 1991 betreffende de formele motiveringsverplichting van administratieve akten;

Met betrekking tot hetgeen hieraan voorafgaat schendt de tegenpartij de zorgvuldigheidsverplichting, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de formele motiveringsverplichting van administratieve akten alsmede de algemene rechtsprincipes van voorzichtigheid, voorzienigheid, evenredigheid, zorgvuldigheid, behoorlijk bestuur, de duidelijke beoordelingsfout, alsmede het rechtsprincipe waarbij de overheid allé omstandigheden dient na te gaan die in deze zaak aan bod komen op het ogenblik waarop zij haar beslissing neemt;

Bijgevolg dient de beslissing tot het weigeren van het aanvaarden van de aanvraag tot een gezinshereniging geannuleerd te worden.

2. Handelend omtrent de beslissing tot het uitvaardigen van een bevel tot het verlaten van het grondgebied.

Eerste onderdeel :

De schending van het rechtsprincipe audi alteram partem en het evenredigheidsprincipe;

De tegenpartij heeft jegens de eiser een beslissing genomen tot het uitvaardigen van een bevel tot het verlaten van het grondgebied ;

De overheid is gehouden om het rechtsprincipe audi alteram partem te respecteren waarbij een hoorzitting wordt opgelegd voor de betrokkene bij het nemen van de beslissing of sanctie die betwist wordt;

Uit het Arrest van het Europese Hof van Justitie C-116/13 van 5 november 2014 blijkt dat het recht om gehoord te worden integraal deel uitmaakt van het respecteren van de rechten van de verdediging, wat een algemeen rechtsprincipe van de Europese Unie uitmaakt;

Effectief garandeert het recht om gehoord te worden aan elkeen de mogelijkheid om op een nuttige en doeltreffende wijze zijn standpunt kenbaar te maken gedurende de loop van de administratieve procedure en alvorens eender welke beslissing te nemen die van die aard is dat zij op een ongunstige wijze zijn belangen kan schaden » (§§ 45 et 46), Zij verduidelijkt daarbij dat « De verplichting om de rechten van de verdediging te respecteren die haar belangen aangaan op een duidelijke wijze weegt in principe door bij de overheden van de lidstaten bij het nemen van maatregelen die onder het toepassingsveld van het Europese gemeenschapsrecht vallen» (§ 50) ;

Eveneens omhelst dit gemeenschapsrecht dat de overheid allé nodige aandacht dient te verlenen aan de aan haar voorgelegde bemerkingen door de betrokkene geuit bij het onderzoek dat met zorg en neutraliteit dient uitgevoerd te worden, daarbij alle relevante elementen in de betrokken zaak te onderzoeken en haar beslissing op een omstandige wijze te motiveren (zie arresten van 21 november 1991, Technische Universität München, C-269/90, Rec. p. 1-5469, punt 14, en Sopropé, voorheen vermeld, punt 50) ;

De Raad van State heeft in haar Arrest n° 230.257 van 19 februari 2015 onthuld dat « Volgens het Europese Hof van Justitie, het recht om gehoord te worden alvorens eender welke beslissing wordt genomen die van die aard is dat zij de belangen van de betrokkene ongunstig kan beïnvloeden een deel uitmaakt van de rechten van de verdediging, vastgelegd door een algemeen rechtsprincipe in het Europese gemeenschapsrecht (CJUE, C-249/ 13, 11 december 2014, Khaled Boudjlida, punt 34). Met oog voor de draagkracht van dit algemene rechtsprincipe, dient de bevoegde overheid, teneinde met volle kennis van zaken in het geval te oordelen, over te gaan tot een grondig en volledig onderzoek van de feiten en daarbij allé nodige inlichtingen te vergaderen bij het nemen van de beslissing met inachtnaam van allé elementen uit het dossier (zie hiervoor in dezelfde zin : RvS, 19 februari 2015, n° 230.257) » ;

In dit geval werd de eiser niet geïnformeerd dat een beslissing tot het uitvaardigen van een bevel tot het verlaten van het grondgebied jegens hem zou genomen worden.

Hij had moeten uitgenodigd worden om al zijn verweermiddelen naar voren te kunnen brengen, te meer daar de betwiste beslissing zijn verblijf ten einde zal brengen, daar waar hij toch een familielid van een Europees burger is met wie hij gezamenlijk een privé- en gezinsleven in België leidt;

Indien de eiser geïnformeerd was geweest aangaande deze maatregel, dan zou hij de bewijzen van zijn gezinsleven met zijn zuster in hun land van herkomst alsmede de bijkomende elementen aangaande hun

onderlinge afhankelijkheid die hen samen verbinden naar voren kunnen brengen, samen met het bewijs van zijn ziekteverzekering. Dit zou hem toegelaten hebben op voorhand zijn relaties met zijn zuster, hun banden van afhankelijkheid en hun gezinsleven in België te laten gelden wat geleid zou hebben tot een gans ander resultaat bij het nemen van de beslissing inzake zijn verblijfsrecht;

De beslissing benadeelt de belangen van de eiser op een ongunstige wijze;

Met betrekking tot de hierboven vermelde bemerkingen blijkt dat de betwiste beslissing het rechtsprincipe Audi alteram partem schendt en aldus ingetrokken dient te worden.

Herinneren wij hier nog eens aan dat, «... een voorzichtige administratieve regel vereist dat de overheid de evenredigheid overweegt tussen, enerzijds, het doel en de gevolgen van de administratieve stap en anderzijds, haar min of meer aangepaste praktische uitvoering in elk geval en de nadelen verbonden aan haar uitvoering... » (cfr. RvS, 1 april 1996, n°58.969, inédit) ;

Er dient aldus rekening gehouden te worden met het evenredigheidsprincipe die ten dele een toepassing van het redelijkheidsprincipe is en dat een redelijk overwegen vergt tussen de argumenten bij de feitenanalyse van een administratieve akte en haar voorwerp. Dit redelijkheidsprincipe verbiedt dus aan de overheid om te handelen in tegenstrijd met elke redelijkheid (RvS 27 september 1988, n°30.876) ;

Gelet op hetgeen hieraan voorafgaat, heeft de tegenpartij het evenredigheidsprincipe geschonden bij het uitreiken van een bevel tot het verlaten van het grondgebied jegens de eiser ondanks het feit dat hij hier deel uitmaakt van een gezinshuishouden met zijn zuster, een Europese rechtsingezetene en dit zonder voorafgaandelijk gehoord geweest te zijn.

Daaruit spruit een schending voort van het evenredigheidsprincipe in hoofde van de tegenpartij.

Hiervan vertrekkende, is het middel gegrond in dit onderdeel.

Het is bijgevolg gepast om de betwiste beslissing te schorsen en te annuleren omwille van de hierboven opgeworpen argumenten.

Tweede onderdeel :

De schending van het artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, het artikel 22 van de Belgische Grondwet en het artikel 8 van het Europese Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden ;

Het artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen staft het volgende :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn afgevaardigde rekening met het hogere belang van het kind, het gezinsleven, en de gezondheidstoestand van de rechtsingezetene van een betrokken derde land » ;

In tegenstelling tot de motivering van de tegenpartij onderhoudt de eiser een hecht gezinsleven met zijn zuster en zijn moeder in België. Zij leven samen en delen hun dagelijks leven. Hij steunt zijn zuster bij haar academische inspanningen. Het handelt hem hier om bijzondere banden van afhankelijkheid ;

De eiser beschikt over een geldig paspoort (cfr stuk n°3) en een ziekteverzekering (cfr stuk nr 9) ;

De tegenpartij heeft geen rekening gehouden met het gezinsleven van de eiser;

Het artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende :

« 1. Elkeen heeft recht op respect voor zijn privé- en gezinsleven, zijn woning en zijn briefwisseling.

2. Er mag geen inbreuk gepleegd worden door een openbare overheid in de uitoefening van dit recht voor zover deze inbreuk voorzien is door de wet en een maatregel uitmaakt die, in een democratische samenleving, noodzakelijk is voor de nationale veiligheid, de openbare orde, het economisch welzijn van het land, het vrijwaren van orde en de preventie van strafrechtelijke inbreuken, de bescherming van de volksgezondheid of de moraal of de bescherming van de rechten en vrijheden van de anderen » ;

Indien er een risico is voor het schenden van het respect voor het privé en/of gezinsleven dat opgeworpen kan worden, dan onderzoekt de Raad vooraleerst of er een privé en/of gezinsleven voorhanden is in de zin van het EVRM alvorens te onderzoeken of er hieraan inbreuk is gepleegd door de aangevochten akte. Wat het beoordelen van het al dan niet voorhanden zijn van een privé en/of gezinsleven betreft, dient de Raad zich te plaatsen op het ogenblik waarop de genomen akte opgesteld werd (cf. EHRM, 13 februari 2001 Ezzoudhi/Frankrijk § 25 ; EHRM, 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34 ; EHRM, 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21) ;

Het begrip privéleven wordt niet omschreven in het artikel 8 van het EVRM. Het Europese Hof voor de Rechten van de Mens benadrukt dat het begrip « privéleven » een ruim begrip is en dat het mogelijks niet noodzakelijk is hiervan een exhaustieve beschrijving van te geven (EHRM, 16 december 1992, Niemietzi/Duitsland, § 29) ;

Rekening houdende met het feit dat de vereisten van het artikel 8 van het EVRM, zoals allé andere rechtsbepalingen van het Verdrag, betrekking hebben op het garanderen en vrijwaren van de rechten en niet enkel van goede wil getuigen of een praktische regeling uitmaken (EHRM, 5 februari 2002, Conka / België, § 83), enerzijds en omwille van het feit dat dit artikel voorrang heeft op de rechtsbepalingen van de wet van 15 december 1980 (RvS, 22 december 2010, n°210.029), anderzijds, dan komt het administratieve overheid toe om, alvorens haar beslissing te nemen, over te gaan tot een zo grondig mogelijk onderzoek naar de elementen van de zaak, in functie van de omstandigheden waarvan zij kennis zou dienen te hebben;

Dit omhelst dat een inbreuk zou gegrond zijn op een dwingende sociale nood en met name in evenredigheid zou zijn met de beoogde wettelijke doeleinden. Het komt aan de overheid toe om aan te tonen dat zij de zorg heeft opgebracht om een rechtvaardig evenwicht te bewerkstelligen tussen het beoogde doel en de ernst van de aantasting van de rechten van de eiser;

Hiernaar verwijzend komt het vooraleerst de overheid toe om na te gaan of er sprake is van een gezinsleven of dito -banden;

Het is duidelijk dat de relaties die de eiser onderhoudt met zijn gezinsleden, met name zijn jongere zuster en zijn moeder beschermd worden door het artikel 8 van het EVRM;

Effectief, betreffende de relatie die hij in België onderhoudt met zijn zuster, heeft het EHRM reeds geoordeeld dat de relaties tussen broers en zusters als zijnde beschermd mogen beschouwd worden als zijnde onderdeel van een gezinsleven (EHRM, Arrest Mustafa en Armagan Akim t/Turkije op 6 april 2010, § 19, EHRM, Arrest Moustaquim t/België op 18 februari 1991, § 36) ;

De Raad van State op zich heeft reeds geoordeeld dat de beslissing tot het weigeren van een verblijfsvergunning, vergezeld door een bevel tot het verlaten van het grondgebied genomen jegens een Syrische rechtsingezetene die zijn zuster in België kwam vervoegen een schending van het voorheen vermelde artikel 8 uitmaakte (RvS, 7 november 2001, Arrest n° 100.587) ;

Uit de Rechtspraak van het EHRM blijkt dat relaties tussen broer en zusters van die aard zijn dat zij als een gezinsleven mogen opgevat worden vermits tussen hen « bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan, anders dan de normale affectieve banden » ;

Dit is effectief het geval in deze zaak met betrekking tot de relatie tussen de eiser en zijn zuster;

Sinds hun aankomst in België werd deze affectieve band hernieuwd. Zij is een belangrijk aspect, zowel in de relaties met zijn zuster als voor zijn moeder. Hij helpt haar goede schoolresultaten te bekomen. Zij zijn onafscheidelijk. Zij zijn altijd samen en hij begeleidt haar in al de aspecten van haar dagelijks leven;

Aldus vervult de eiser de rol van een vaderfiguur voor zijn jongere zuster en zijn hulp en bijstand zijn noodzakelijk;

Er bestaat aldus wel daadwerkelijk een band van bijzondere afhankelijkheid tussen de eiser en zijn zuster vermits hij haar dagelijks bijstaat;

Deze laatste kan niet verderleven zonder zijn hulp en bijstand en benodigt zijn aanwezigheid;

De uitvoering van de aangevochten beslissing zou een schending van het EVRM teweegbrengen en de eiser verplichten om naar zijn land van herkomst terug te keren, daar waar hij in België een gezinsleven onderhoudt;

De betwiste beslissing toont geen interesse voor het belang van zijn minderjarige zuster;

Laten wij herinneren aan het artikel 7 alinea 1 van de wet van 15 december 1980 dat voorziet dat het uitreiken van een bevel tot het verlaten van het grondgebied slechts ondernomen mag worden indien daardoor geen inbreuk wordt gemaakt jegens de rechtsbepalingen ten gunste van de eiser opgenomen in een internationaal verdrag, zoals dit hier het geval is;

Het effectieve terugkeren van de eiser zal zijn fundamentele rechten in het gedrang brengen en zou een schending van de artikelen 8 van het EVRM en 74/13 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen uitmaken;

De artikelen 8 van het EVRM en 74/13 van de wet van 15.12.1980 worden hier geschonden en rechtvaardigen de annulatie van de aangevochten beslissing.”

3.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“2.5.1. Betreffende het eerste middel

In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- *“audi et alteram partem”;*
- *het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel;*
- *artikelen 47/1, 2°, 47/3, §2 en 74/13 van de Vreemdelingenwet;*
- *artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*
- *voorzichtigheidsbeginsel;*
- *“voorzienigheid”;*
- *Evenredigheidsbeginsel;*
- *Zorgvuldigheidsbeginsel;*
- *“behoorlijk bestuur”;*
- *Het recht om gehoord te worden;*
- *Het principe van samenwerking;*
- *Het principe waarbij alle omstandigheden in de zaak dienen te worden beoordeeld in het licht van alle elementen.*
- *Artikel 22 GW;*
- *Artikel 8 EVRM*

Er zou tevens sprake zijn van een manifeste beoordelingsfout.

Verweerder herhaalt dat het verzoekschrift ten aanzien van de eerste bestreden beslissing laattijdig werd ingediend.

Bovendien werd de eerste bestreden beslissing genomen door de stad Turnhout, terwijl deze niet werd aangeduid als verwerende partij in het inleidend verzoekschrift.

In zoverre Uw Raad van oordeel zou zijn dat verzoekende partij op ontvankelijke wijze de eerste bestreden beslissing zou kunnen aanvechten, zal verweerder ondergeschikt ingaan op de concrete kritiek van verzoekend partij.

In een eerste onderdeel acht verzoekende partij de artikelen 47/1 en 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet geschonden doordat zij meent dat haar aanvraag onterecht werd geweigerd.

Verweerder dient in het algemeen op te merken dat verzoekende partij voornamelijk een feitelijke herbeoordeling beoogt van haar aanvraag dd. 23.02.2023, doch dienaangaande laat verweerder gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de gevraagde beoordeling niet kan maken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Burgemeester van de stad Turnhout de aanvraag om machtiging tot verblijf door verzoekende partij heeft geweigerd op grond van onderstaande motieven:

“om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie;

Heeft geen bewijs van ziektekostenverzekering en geen paspoort met geldig inreisvisum overeenkomstig artikel 40bis §4 van de vreemdelingenwet voorgelegd.”

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij middels haar betoog omtrent de banden met de referentiepersoon en haar moeder lijkt voorbij te gaan aan de concrete motieven uit de eerste bestreden beslissing.

Immers, uit de bijlage 19ter dd. 23.02.2023 die verzoekende partij op dezelfde datum heeft ontvangen, wordt expliciet het volgende opgenomen:

“De betrokkene wordt verzocht om binnen de drie maanden, dus ten laatste op 23-05-2023, de volgende documenten over te leggen:

Bijlage 8, E-kaart of bijlage 19 van de Eu burger, bewijs van ten laste zijn (bewijs dat betrokkene samenwoonde in Suriname met zus), bewijs van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen van de referentiepersoon, bewijs ziektekostenverzekering, paspoort met geldig inreisvisum overeenkomstig artikel 40bis, §4 van de Vreemdelingenwet”

Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoekende partij in gebreke is gebleven om de gevraagde documenten over te maken, zodat geenszins op kennelijk onredelijke wijze werd overgegaan tot de eerste bestreden beslissing.

Ten overvloede laat verweerder nog gelden dat verzoekende partij in het inleidend verzoekschrift volkomen op de vlakte blijft wat betreft de band met zijn zus.

In zoverre verzoekende partij voorhoudt dat zijn verwijdering of de scheiding met zijn zuster een nadelig effect zou hebben, laat verweerder gelden dat de eerste bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

Het kan immers niet worden ingezien hoe een beslissing die geen beëindiging van een verblijfsrecht, noch een verwijderingsmaatregel inhoudt, een breuk van de gezinsrelaties tot gevolg zou kunnen hebben.

Zie ook:

“er wordt vooreerst vastgesteld dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat: door een gebrek aan verwijderingsmaatregel is een schending van het gezins- en/of privéleven niet aan de orde en zijn de beschouwingen daaromtrent dus niet dienstig” (RvV nr. 242.832 dd. 23.10.2020)

En ook:

“Er wordt herhaald dat door een gebrek aan verwijderingsmaatregel een schending van het gezins- en/of privéleven niet aan de orde is en beschouwingen daaromtrent aldus niet dienstig zijn.” (R.v.V. nr. 88 895 van 3 oktober 2012)

Wat betreft het aangehaalde gezinsleven kan verweerder, subsidiair, verwijzen naar hetgeen hieromtrent in het tweede onderdeel van het tweede middel werd uiteengezet.

In een tweede onderdeel acht verzoekende partij voormelde bepalingen geschonden doordat zij meent dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geen rekening heeft gehouden met de aangehaalde banden tussen verzoekende partij en de referentiepersoon.

De kritiek van verzoekende partij is niet ernstig.

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de juridische beschouwingen die in de uiteenzetting van verzoekende partijvoorkomen bovendien niet pertinent zijn.

Verzoekende partij gaat andermaal volkomen voorbij aan de motieven van de eerste bestreden beslissing. Dienaangaande kan worden verwezen naar hetgeen in het eerste onderdeel werd uiteengezet.

De verweerder laat gelden dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

“Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Mede gelet op de analyse van het tweede middel, zie hierna, blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.”

(onder meer Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 24.638 van 17 maart 2009)

Verweerder laat gelden dat uit de uiteenzetting onder het eerste onderdeel duidelijk is gebleken dat verzoekende partij geenszins (tijdig) de gevraagde documenten heeft aangereikt.

Verweerder laat gelden dat uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat verzoekende partij geen paspoort met geldig reisvisum overeenkomstig artikel 40bis, §4 van de Vreemdelingenwet kan voorleggen.

In bovenstaand artikel wordt expliciet verwezen naar artikel 41 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de burger van de Unie op voorlegging van een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort, of indien hij op een andere wijze kan laten vaststellen of bewijzen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet.

Als de burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terugdrijving over te gaan in de gelegenheid om binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op een andere wijze te laten vaststellen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet.

§ 2. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld”

Verweerder stelt vast dat verzoekende partij in gebreke is gebleven (en blijft) om een paspoort met een geldig inreisvisum voor te leggen.

Verzoekende partij kan bij haar inleidend verzoekschrift louter een paspoort samen met haar oud visum, dat geldig was tot 04.10.2018, voorleggen, hetgeen allerminst voldoet.

In zoverre verzoekende partij nog voorhoudt dat haar niet op dezelfde dag een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden betekend, laat verweerder gelden dat deze kritiek niet ernstig is.

Afgezien van het feit dat verweerder wel degelijk gerechtigd is om de tweede bestreden beslissing samen te nemen met de eerste bestreden beslissing, moet andermaal worden gewezen op het onderscheid tussen de eerste en tweede bestreden beslissing, waarbij:

- de eerste bestreden beslissing werd genomen op 24.05.2023 door de stad Turnhout en op 24.05.2023 werd verzonden én op 31.05.2023 afgeleverd aan verzoekende partij (zie bijkomende stukken 1 en 2);
- de tweede bestreden beslissing werd genomen op 05.07.2023 door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en verzoeker hiervan op 10.07.2023 in kennis werd gesteld.

Verweerder laat gelden dat door de gemachtigde van de Burgemeester van de stad Turnhout geheel terecht werd overgegaan tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20). Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.

2.5.2. Betreffende het tweede middel

In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- *“audi et alteram partem”;*
- *het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel;*
- *artikelen 47/1, 2°, 47/3, §2 en 74/13 van de Vreemdelingenwet;*
- *artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*
- *voorzichtigheidsbeginsel;*
- *“voorzienigheid”;*
- *Evenredigheidsbeginsel;*
- *Zorgvuldigheidsbeginsel;*
- *“behoorlijk bestuur”;*
- *Het recht om gehoord te worden;*
- *Het principe van samenwerking;*
- *Het principe waarbij alle omstandigheden in de zaak dienen te worden beoordeeld in het licht van alle elementen.*
- *Artikel 22 GW;*
- *Artikel 8 EVRM*

Er zou tevens sprake zijn van een manifeste beoordelingsfout.

De verweerder stelt vooreerst vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van artikelen 47/1, 2° en 47/3 van de Vreemdelingenwet.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de juridische beschouwingen die in de uiteenzetting van verzoekende partijvoorkomen bovendien niet pertinent zijn.

Verzoekende partij acht voormelde bepalingen geschonden doordat zij meent dat zij voorafgaand aan de tweede bestreden beslissing had moeten worden gehoord.

Verweerder benadrukt dat het recht te worden gehoord, dat als onderdeel van de rechten van verdediging verankerd is als algemeen beginsel van het Unierecht, niet betekent dat de overheid op eigen initiatief een onderhoud moet organiseren of de vreemdeling moet uitnodigen om zijn standpunt kenbaar te maken.

Het Hof van Justitie definieert het hoorrecht als volgt:

“Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C 287/02, Jurispr. blz. I 5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran, C 27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65).” (HvJ, 22 november 2012, M., C-277/11, punt 87)

Noch de Richtlijn 2008/115 van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, noch de nationale bepalingen ter uitvoering van deze richtlijn hebben de voorwaarden bepaald waarin een vreemdeling moet worden gehoord voordat jegens hem een terugkeerbesluit wordt genomen. Evenmin zijn de gevolgen van de schending van die rechten door het Unierecht vastgesteld.

In dit geval zijn deze voorwaarden en deze gevolgen een aangelegenheid van het nationale recht, mits de in dat verband vastgestelde maatregelen dezelfde draagwijdte hebben als die voor particulieren in vergelijkbare nationaalrechtelijke situaties (gelijkwaardigheidsbeginsel) en de uitoefening van de door de rechtsorde van de Unie verleende rechten in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk wordt gemaakt (effectiviteitsbeginsel). (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 35)

Het staat de lidstaten vrij om de uitoefening van het recht om te worden gehoord van personen die onder het toepassingsgebied vallen van de richtlijn 2008/85/EG op dezelfde wijze te laten plaatsvinden als in interne situaties, zolang de wijze van uitoefening ervan geen afbreuk doet aan het nuttig effect van die richtlijn. (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13, punt 36)

Verwerende partij wijst op de doelstelling van de richtlijn 2008/115/EG, die erin bestaat om in het kader van een gedegen migratiebeleid een doeltreffend terugkeerbeleid te kunnen voeren, waarbij duidelijke, transparante en billijke regels worden vastgesteld (punt 4 van de considerans van de voornoemde richtlijn).

De verwijdering van elke illegaal verblijvende onderdaan van een derde land is bovendien een prioriteit voor de lidstaten, overeenkomstig het stelsel van richtlijn 2008/115 (HvJ, 6 december 2011, Achughabian, C 329/11, punt 38; HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 43).

De rechten van verdediging zijn op het administratiefrechtelijke vlak alleen toepasselijk in tuchtzaken, en derhalve niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980, zodat verzoekster de schending ervan dan ook niet dienstig kan inroepen (RvS 16 februari 2006, nr. 155.170). Derhalve is ook de hoorplicht, als bestreden beslissing niet van toepassing op beslissingen genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 (R.v.St., nr. 117.575 van 26 maart 2003).

Bovendien is het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, is het enkel vereist dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen kan opkomen. (RvV 16 november 2010 nr. 51 124) Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (R.v.St, nr. 167.853, 15 februari 2007). (RvV, 29 juli 2008 nr. 14.567)

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij eerder een aanvraag om machtiging tot verblijf als familielid van een Unieburger heeft ingediend. Het betreft een recente aanvraag, terwijl verzoekende partij uiteraard over de mogelijkheid beschikte om naar aanleiding van deze aanvraag alle nuttige elementen aan te voeren.

Indien een vreemdeling naar behoren is gehoord over de onwettigheid van zijn verblijf in het kader van een verblijfsprocedure, dan moet deze vreemdeling niet noodzakelijkerwijze terug worden gehoord alvorens een terugkeerbesluit wordt genomen, wanneer dit terugkeerbesluit nauw verbonden is met de weigering van een verblijfsaanvraag. (zie HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 60: “Aangezien volgens richtlijn 2008/115 de vaststelling van een terugkeerbesluit nauw samenhangt met de vaststelling dat het verblijf illegaal is, kan het recht om te worden gehoord dus niet aldus worden uitgelegd dat de bevoegde nationale instantie, wanneer zij voornemens is om tegelijkertijd een besluit houdende vaststelling dat het verblijf illegaal is en een terugkeerbesluit vast te stellen, de betrokkene noodzakelijkerwijze moet horen om hem in staat te stellen specifiek over laatstgenoemd besluit zijn standpunt kenbaar te maken, aangezien hij naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar heeft kunnen maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat die instantie afziet van de vaststelling van een terugkeerbesluit.”)

Dit geldt des te meer nu de eerste bestreden beslissing werd genomen om reden dat verzoekende partij niet (tijdig) de nodige documenten heeft overgemaakt aan de stad Turnhout, hetgeen hem nochtans werd verzocht in zijn bijlage 19ter dd. 23.02.2023.

In zoverre verzoekende partij zich beroept op de band met zijn zus, laat verweerder gelden dat hiermee wel degelijk rekening werd gehouden in de tweede bestreden beslissing, zodat dit geen element uitmaakt dat een invloed had kunnen hebben.

Zie in die zin:

“Dit zijn echter elementen die verzoekers niet naar voren hebben gebracht in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, die pas dateert van 12 juni 2014. Verzoekers hadden alle mogelijkheden om hun standpunt hieromtrent kenbaar te maken, alvorens de onontvankelijkheidsbeslissing en de bestreden bevelen werden genomen op 8 augustus 2014. Zij hebben dit evenwel nagelaten zodat de gemachtigde er dan ook geen rekening mee kon houden in het kader van de humanitaire verblijfsaanvraag noch in het kader van de bestreden bevelen die daarmee nauw verbonden zijn.” (R.v.V. nr. 135.116 van 16 december 2014)

Verzoekende partij heeft derhalve de mogelijkheid gehad om naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken.

In het licht van de doelstelling van de richtlijn 115/2008/EG, het feit dat zij voor de Belgische autoriteiten niet aannemelijk heeft kunnen maken een recht op verblijf te hebben in het Rijk, en de gebonden bevoegdheid waarmee haar illegaal verblijf diende te worden vastgesteld, kan zij overigens niet dienstig voorhouden als zou op het bestuur een verplichting rusten om een persoonlijk onderhoud te organiseren vooraf aan het nemen van de bestreden beslissing.

Zie ook:

“De Raad stelt evenwel vast dat de verzoekende partij de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in haar aanvraag om machtiging tot verblijf en deze met alle nodige stukken te onderbouwen. Bovendien stond het de verzoekende partij steeds vrij haar zelf geïnitieerde aanvraag aan te vullen. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat zij niet de kans had om haar standpunt te verduidelijken betreffende de redenen die haar zouden verhinderen terug te keren naar haar land van herkomst teneinde aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het enkele feit dat de verzoekende partij niet persoonlijk werd gehoord, doet hieraan geen afbreuk. De verzoekende partij blijft overigens ook in gebreke te duiden welke elementen zij alsnog had wensen aan te brengen.” (R.v.V. nr. 140.472 dd. 06.03.2015)

Daarenboven kan een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Uit het bovenstaande volgt dat een schending van het recht om gehoord te worden slechts dan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing kan beïnvloeden, wanneer verzoekende partij zou aantonen dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad om de relevante gegevens mee te delen die de inhoud van het terugkeerbesluit hadden kunnen beïnvloeden.

Derhalve zal niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen terugkeerbesluit leiden. Zelfs indien sprake zou zijn van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, dient bijkomend aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. (cfr. HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punten 39-40)

Het vaag/theoretisch betoog omtrent het familieleven, laat geenszins toe te besluiten dat zij elementen had kunnen aanvoeren die de inhoud van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden.

Verzoekende partij toont noch een schending aan van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, noch van de rechten van verdediging als algemeen beginsel van het Unierecht.

“4.2. Allereerst moet worden gesteld dat verzoekers reeds herhaalde malen de kans kregen om hun situatie aan verweerder uiteen te zetten in het raam van een asielaanvraag en van aanvragen om in toepassing van

de artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd en verweerder de bestreden beslissing pas nam nadat de bevoegde instantie had geoordeeld dat verzoeker geen nood had aan de vluchtelingenstatus en na te hebben vastgesteld dat verzoekers niet in de voorwaarden waren om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Zij kunnen dan ook niet worden gevolgd in hun standpunt dat zij hun argumentatie niet konden ter kennis brengen aan verweerder alvorens deze de bestreden beslissing nam en dus onvoldoende werden gehoord. De hoorplicht houdt ook niet in dat een vreemdeling nogmaals in staat moet worden gesteld om zijn standpunt kenbaar te maken omtrent een te nemen verwijderingsbeslissing indien hij reeds naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar kon maken inzake het al dan niet rechtmatig karakter van zijn verblijf (cf. *mutatis mutandis* HvJ 5 november 2014, C-166/13, punt 60).

Er moet ten overvloede worden geduimd dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden. Verzoekers maken evenwel niet aannemelijk dat zij verweerder nog inlichtingen hadden kunnen verschaffen die hem er konden van weerhouden vast te stellen dat hij toepassing diende te maken van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Zij verwijzen naar de inlichtingen die waren opgenomen in hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd, doch deze inlichtingen waren verweerder uiteraard reeds bekend op het ogenblik dat hij de in casu bestreden beslissing nam aangezien de aanvraag waarnaar zij verwijzen werd ingediend voor de bestreden beslissing werd genomen.” (R.v.V. nr. 138.720 dd.18.02.2015)

In een tweede onderdeel acht verzoekende partij de artikelen 74/13 van de Vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM en artikel 22 GW geschonden doordat onvoldoende rekening zou zijn gehouden met het vermeende familieleven.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, *Slivenko/Litouwen*; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, *Onur/Groot-Brittannië*; N. MOLE. *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97).

Verzoekende partij beperkt zich louter tot blote beweringen omtrent de band met zijn moeder en zus, terwijl Hiermee op geen enkele wijze bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond.

“Daar de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), §94), kunnen andere familiebanden, zoals verzoekers banden met broer, schoonzus, neefje en nichtje, slechts uitzonderlijk gelijkgesteld worden met een familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gebruikelijke affectieve banden, wordt aangetoond. (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, §34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, §36).

Bijkomende elementen die in overweging kunnen worden genomen, betreffen onder meer een financiële of materiële afhankelijkheid, een lichamelijke, psychische of medische afhankelijkheid, waarbij tevens de mate van reële afhankelijkheid moet worden nagegaan.” (RvV nr. 237.088 dd. 17.06.2020)

“Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden.” (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015)

“In zoverre verzoekende partij verwijst naar de aanwezigheid van haar moeder in België moet daarnaast worden opgemerkt dat het niet betwist is dat verzoekende partij vijfendertig jaar oud is en dat overeenkomstig

de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97), slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Verzoekende partij toont dit evenwel niet aan. Verzoekende partij toont door het voorleggen van een schrijven van haar zus waarin deze meedeelt dat haar broer haar regelmatig helpt ook niet aan dat er sprake is van enig gezinsleven, in de zin van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 77 174 van 13 maart 2012)

“De Raad wijst er evenwel op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds meermaals geoordeeld heeft dat een familieband tussen meerderjarige broers/zussen/ouders niet aangenomen kan worden, tenzij er kan aangetoond worden dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan. (EHRM, 10 april 2012, Balogun v. UK, nr. 60286/09 ; EHRM, 2003, Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands, nr. 31519/96)” (R.v.V. nr. 125.589 dd. 13.06.2014)

“Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen meerderjarige broers en zusters. Er wordt aangenomen dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid moet worden aangetoond die anders zijn dan de gewone affectieve banden. Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt. Zo volstaat het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats op zich niet om een gezinssituatie te scheppen. In casu blijkt dat verzoekende partij ruim 32 jaar oud is, dat zij lerares is, dat zij sedert 15 maart 2006 gehuwd is en dat haar moeder nog in Irak verblijft. Daartegenover staat alleen dat zij tijdelijk, dit is vanaf haar recente aankomst in België, samenwoont met een broer en de loutere bewering van deze broer afhankelijk te zijn. In die omstandigheden kan in redelijkheid aangenomen worden dat er geen gezinsleven met deze broer voorhanden is dat de bescherming van artikel 8 EVRM verdient.” (R.v.V. nr. 72.100 van 19 december 2011)

“Relaties tussen broers en zussen, ‘do not necessarily attract the protection of Article 8 without further elements of dependency involving more than the normal emotional ties’ (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34 ; EHRM 3 juli 2001, nr. 47390/99, Javeed v. Nederland). Verzoekende partij toont een dergelijke band van afhankelijkheid met haar broer niet in concreto aan.” (R.v.V. nr. 106.291 dd. 03.07.2013)

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.” (zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De tweede bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar partner wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

“Het bestreden bevel leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Het bestreden bevel sluit niet uit dat de verzoeker de opheffing van het hiermee gepaarde inreisverbod vraagt op grond van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet en vervolgens een visum aanvraagt met het oog op eventuele gezinshereniging in België.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 150.973 dd. 18.08.2015)

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Art. 74/13 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dit artikel is een algemene bepaling dat een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk kan beroepen op de hierin vermelde elementen.

Verzoekende partij levert dit bewijs niet.

Verzoekende partij blijft volkomen in gebreke om aan te tonen met welke elementen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht geen rekening zou hebben gehouden.

Zie in die zin:

“Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties. In casu blijkt echter dat de verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen en dat hij het beweerde gezinsleven met V(...) Y(...) I(...) in het kader van het onderhavige beroep op geen enkele wijze staakt.” (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

En ook:

“Wat betreft de elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet toont de verzoekende partij niet aan dat deze in casu van toepassing zouden zijn. De Raad merkt voorts op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59). De verzoekende partij toont geenszins aan dat zij een minderjarig kind heeft of minderjarig is, noch dat zij in België een gezins- of familieleven uitoefent of dat zij lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek, zodat zij geenszins aantoont welk belang zij heeft bij haar betoog dat gezien artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet de verplichting oplegt rekening te houden met persoonlijke omstandigheden, dit uit de bestreden beslissing dient te blijken. Een schending van artikel 74/13 wordt niet aannemelijk gemaakt” (RvV nr. 229 494 van 28 november 2019) (eigen markering)

Waar verzoekende partij voorhoudt dat art. 74/13 Vreemdelingenwet zou zijn geschonden, omdat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd over dit artikel en de erin opgenomen elementen, laat verweerder gelden dat voornoemd wetsartikel geen dergelijke motiveringsplicht bevat.

Het volstaat dat uit de gegevens van de zaak, weze het uit de stukken van het administratief dossier of uit de bestreden beslissing zelf, kan worden vastgesteld dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van de verwijderingsbeslissing is overgegaan tot het individueel onderzoek dat in wezen uit voornoemd artikel 74/13 Vreemdelingenwet voortvloeit.

Terwijl in casu dient vastgesteld dat in de tweede bestreden beslissing op grondige wijze als volgt wordt overwogen:

“Betrokkene vroeg op 23/02/2023 een machtiging tot verblijf op basis van gezinshereniging met zijn zus, de legaal in het Rijk verblijvende Nederlandse onderdane mevrouw P., M. C. (...) (°(...))2006). Deze aanvraag werd geweigerd door de gemeente Turnhout op 24/05/2023 aan de hand van een bijlage 20 en deze beslissing werd via aangetekend schrijven door de gemeente aan betrokkene betekend. Het feit dat betrokkene zus legaal in België verblijft, geeft hem niet automatisch verblijf. Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In EZZOUHDI c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat “de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden”. De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan. Een terugkeer is niet in strijd met artikel 8 van het EVRM. Betrokkene kan aldus, indien gewenst, op legale manier trachten terug te komen, en ondertussen kan hij de familieband met zijn zus onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. Het administratief dossier bevat verder geen gegevens over minderjarige kinderen in België, noch over eventuele medische problemen van betrokkene. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

Zie in die zin:

“Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, zoals in casu, rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de

gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voorziet echter niet dat ook specifiek gemotiveerd wordt omtrent de in dit artikel bepaalde belangen.” (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

“Dit artikel is een algemene bepaling dat een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Uit de gegevens van de zaak, weze het uit de stukken van het administratief dossier of uit de bestreden beslissing zelf, moet kunnen worden vastgesteld dat de gemachtigde bij het nemen van de verwijderingsbeslissing is overgegaan tot het individueel onderzoek dat in wezen uit voornoemd artikel 74/13 voortvloeit.” (R.v.V. nr. 146 296 van 26 mei 2015)

“Er dient evenwel op te worden gewezen dat, in tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen motiveringsplicht omvat. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat wel degelijk rekening werd gehouden met het gezins- en familieleven van de verzoeker en met het hoger belang van zijn kind en dat ter zake een afweging is gebeurd. Zo blijkt uit de synthesesnota 5926245 van 29 juli 2014, die zich in het administratief dossier bevindt, dat de verblijfsaanvraag van de verzoeker op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd onderzocht, vooraleer huidig bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen, en dat rekening werd gehouden met de volgende elementen uit de aanvraag [...]” (R.v.V. nr. 145 109 van 8 mei 2015)

Uit de bepalingen van artikel 22 van de Grondwet blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is. Artikel 22 van de Grondwet staat een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (R.v.St., nr. 99.581, 9 oktober 2001).

De verweerder merkt op dat verzoekende partij op geen enkele wijze het motief van de tweede bestreden beslissing, dat verzoekende partij niet over een verblijfsrecht beschikt, betwist.

Artikel 22 van de Grondwet kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen (R.v.V. nr. 10.052 van 16 april 2008).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft na grondig onderzoek terecht besloten om aan verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad stelt vast dat het enige motief van de eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

“geen paspoort met geldig inreisvisum overeenkomstig artikel 40bis §4 van de vreemdelingenwet voorgelegd”

De verzoekende partij vroeg gezinshereniging aan in functie van haar minderjarige zus, die de Nederlandse nationaliteit heeft, op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet, dat eveneens van toepassing is, bepaalt:

“§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt daarnaast het volgende:

“Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.”

Uit de bewoordingen van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet blijkt dan ook dat artikel 40bis, §4 van de Vreemdelingenwet, waarnaar de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing verwijst, eveneens van toepassing is. Deze bepaling bevindt zich immers in hoofdstuk I, waarnaar artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet verwijst. Artikel 40bis, §4, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.”

Artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet, waarnaar artikel 40bis, §4, eerste lid van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dan weer het volgende:

“§ 2. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.”

De verwerende partij motiveert dan ook terecht in de eerste bestreden beslissing dat de verzoekende partij een geldig paspoort met geldig visum moet voorleggen om in aanmerking te komen voor gezinshereniging met haar zus. De verwerende partij motiveert dat de verzoekende partij dit niet voorlegt, en de verzoekende partij betwist dit enig en determinerend motief op geen enkele concrete wijze. Zij stelt wel dat zij een paspoort heeft, maar niet dat zij een geldig visum heeft. Bovendien maakt zij niet aannemelijk dat zij dit aan het bestuur heeft voorgelegd vóór het nemen van de eerste bestreden beslissing. De eerste bestreden beslissing blijft dan ook overeind. Of de andere voorwaarden van artikel 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet al dan niet voldaan zijn, waar de verzoekende partij op lijkt te zinspelen in haar enig middel, is dan ook niet relevant aangezien het gaat om cumulatieve voorwaarden. De verzoekende partij maakt het tegendeel niet aannemelijk.

De eerste bestreden beslissing blijft om die reden dan ook overeind.

Ten aanzien van de tweede bestreden beslissing voert de verzoekende partij aan dat zij een effectief gezinsleven onderhoudt in België en deel uitmaakt van hetzelfde gezin als haar zuster. Beiden onderhouden nauwe persoonlijke banden. Deze band heeft zich volgens de verzoekende partij verder ontwikkeld sinds hun prille jeugd want beiden zijn geboren in hetzelfde land (cfr stuk 7). De jongere zuster werd van haar broer gescheiden en ging in Nederland leven. Vervolgens besloot de verzoekende partij haar zuster in Nederland te vervoegen. Ondanks het feit dat P. M. en haar moeder besloten hadden zich in België te vestigen en daarbij nog altijd hun vakanties in Nederland doorbrachten, brachten zij daar samen hun tijd door en maakten ze deel uit van hetzelfde gezinshuishouden (cfr stuk 8). Deze affectieve band tussen de verzoekende partij en haar zuster werd volgens de verzoekende partij hernieuwd vanaf de aankomst van de verzoekende partij in België. De verzoekende partij is volgens haar van beduidend belang in deze relatie zowel voor haar zuster als voor haar moeder. Zij helpt haar bij haar schooltaken waardoor zij goede punten bekomt (stuk 12). Zij begeleidt haar bij al haar dagelijkse bezigheden. Zij zijn onafscheidelijk. De verzoekende partij en haar zuster maken volgens de verzoekende partij ook nog altijd deel uit van hetzelfde gezinshuishouden sinds hun jeugdjaren zowel in Suriname als in Nederland ondanks hun scheiding. De verzoekende partij is als een

vader voor haar kleine zuster. Het is volgens de verzoekende partij duidelijk dat haar verwijdering of de scheiding van haar zuster voor haar een (psychologisch) nadelig effect zou hebben en ook voor haar jongere zuster die steun krijgt van haar broer. Zij zijn volgens de verzoekende partij onderling hecht verbonden en afhankelijk van elkaar. Daarenboven is hun moeder sporadisch ziek met allerlei pijnklachten waardoor hun aanwezigheid onontbeerlijk is. Een reden te meer waarom de verzoekende partij een werk diende te vinden om het gezin te ondersteunen en daarenboven is zij erg geliefd bij haar werkgever (cfr stuk 11). De verzoekende partij stelt dat zij en haar zus terug samen kwamen in België omdat zij niet gescheiden konden leven. Zij zijn volgens haar nauw verwant en geen van hen kan zonder de andere leven (cfr stukken 7 en 8). Het verder ontwikkelen van het jonge meisje P. M. C. hangt volgens de verzoekende partij verder af van de aanwezigheid van haar broer. De verzoekende partij brengt een belangrijke bijdrage tot stand voor haar zuster want zij staat haar bij in haar schoolbezigheden en zij begeleidt haar bij al haar ondernemingen in haar levenswandel. De tegenpartij heeft volgens de verzoekende partij bij het nemen van de tweede bestreden beslissing geenszins rekening gehouden met de bovenvermelde elementen die de banden tussen de verzoekende partij en haar zuster in rekening brengen. In dit geval werd de verzoekende partij ook niet geïnformeerd dat een beslissing tot het uitvaardigen van een bevel tot het verlaten van het grondgebied jegens haar zou genomen worden. De verzoekende partij had volgens haar moeten uitgenodigd worden om al haar verweermiddelen naar voren te kunnen brengen, te meer daar de betwiste beslissing haar verblijf ten einde zal brengen, daar waar zij toch een familielid van een Europees burger is met wie zij gezamenlijk een privé- en gezinsleven in België leidt. Indien de verzoekende partij geïnformeerd was geweest aangaande deze maatregel, dan zou zij volgens haar de bewijzen van haar gezinsleven met haar zuster in hun land van herkomst alsmede de bijkomende elementen aangaande hun onderlinge afhankelijkheid die hen samen verbinden naar voren kunnen brengen, samen met het bewijs van haar ziekteverzekering. Dit zou haar volgens haar toegelaten hebben op voorhand haar relaties met haar zuster, hun banden van afhankelijkheid en hun gezinsleven in België te laten gelden wat geleid zou hebben tot een gans ander resultaat. In tegenstelling tot de motivering van de tegenpartij onderhoudt de verzoekende partij volgens haar dus een hecht gezinsleven met haar zuster en haar moeder in België. Zij leven samen en delen hun dagelijks leven. Zij steunt haar zuster bij haar academische inspanningen. De betwiste beslissing toont volgens de verzoekende partij geen interesse voor het belang van de minderjarige zuster van de verzoekende partij.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is als volgt gemotiveerd voor wat betreft het beweerde gezinsleven en de beweerde banden van afhankelijkheid tussen de verzoekende partij en haar zus:

“Het feit dat betrokkenes zus legaal in België verblijft, geeft hem niet automatisch verblijf. Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In EZZOUHDI c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat “de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden”. De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan. Een terugkeer is niet in strijd met artikel 8 van het EVRM. Betrokkene kan aldus, indien gewenst, op legale manier trachten terug te komen, en ondertussen kan hij de familieband met zijn zus onderhouden via de moderne communicatiemiddelen.”

De Raad merkt vooreerst op dat de zus van de verzoekende partij, in functie van wie de verzoekende partij gezinshereniging aanvroeg, minderjarig is, en dus niet meerderjarig zoals de verwerende partij in bovenstaande motieven lijkt te laten uitschijnen. De rechtspraak van het EHRM zoals in voormelde motieven weergegeven is dan ook niet van toepassing omdat zij betrekking heeft op ‘meerderjarige siblings’.

De verzoekende partij voert overigens ook de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De verzoekende partij vroeg gezinshereniging aan in functie van haar minderjarige zus. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet legt de verwerende partij in casu dan ook op om rekening te houden met het belang van de minderjarige zus van de verzoekende partij. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat zij dit op afdoende wijze gedaan heeft. De verwerende partij lijkt er immers vanuit te gaan dat de zus van de verzoekende partij meerderjarig is.

Daarnaast voert de verzoekende partij terecht aan dat zij niet kon weten dat de verwerende partij haar, nadat zij de aanvraag gezinshereniging meer dan een maand eerder had afgewezen, een bevel om het grondgebied te verlaten zou afgeven. De verzoekende partij voert in dat kader de schending van haar hoorrecht aan.

De Raad wijst er echter op dat het vervullen van de hoorplicht slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoekende partij opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoekende partij bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoekende partij minder nadelige beslissing te nemen.

Het is dus aan de verzoekende partij om aan te duiden dat zij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op het al dan niet afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij voert aan dat zij over een gezinsleven met haar minderjarige zus beschikt, en dat er bovendien bijzondere afhankelijkheidsbanden zijn tussen hen. Zij verwijst in dat kader naar verschillende elementen en stukken om deze bewering te staven. De verwerende partij motiveert in de tweede bestreden beslissing wel dat *“De betrokkene echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan(toont)”*, maar uit niets blijkt dat de verwerende partij de verzoekende partij de kans heeft gegeven haar gezinssituatie met haar zus nader toe te lichten in het kader van haar hoorrecht. De repliek van de verwerende partij in de nota met opmerkingen doet hieraan niets af, en bestaat bovendien grotendeels uit een a-posteriori motivering. Aangezien de zus van de verzoekende partij minderjarig is (in tegenstelling tot wat de verwerende partij in de tweede bestreden beslissing lijkt voor te houden), en aangezien de verzoekende partij niet werd gehoord vooraleer haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven terwijl zij stelt elementen te kunnen aanreiken waaruit een bijzondere afhankelijkheid blijkt ten aanzien van haar zus, maakt de verzoekende partij aannemelijk dat de tweede bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze en in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel werd genomen.

Het enig middel is in de besproken mate gegrond, voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

Het beroep wordt verder verworpen voor zover het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de eerste verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 juli 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep wordt verworpen voor zover het gericht is tegen de beslissing van de gemachtigde van de Burgemeester van de stad Turnhout van 24 mei 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de eerste verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend vierentwintig door:

J. CAMU,

kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU